

ת"פ 4772/11/14 - מדינת ישראל נגד ד ג

בית משפט השלום בביון שמש

ת"פ 4772-11-14 מדינת ישראל נ' ג
בפני כבוד השופטת מאיה אב-גנים ויינשטיין

בעניין: מדינת ישראל באמצעות עו"ד יצחק חנן
המאשימה

נגד
ד ג
הנאשם
באמצעות עו"ד חנן רובינשטיין
עו"ד אסתי פארו

הכרעת דין

1. הנאשם הועמד לדין בגין תקיפה בת זוג וב בגין תקיפה בת זוג הגורמת חבלה ממש, עבירות לפי סעיפים 382(ב) ו- 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

2. בהתאם לעובדות כתוב האישום, ביום 14/03/16 בשעה 21:00 או בסמוך לכך, תקף הנאשם את אשתו וגרם לה לחבלה של ממש. באוטן הנסיבות, בעקבות ויכוח בין בני הזוג, הכה הנאשם למתלוננת על רകע חדש בה שהיא בוגדת בו, הכה הנאשם באמצעות אגרופו בפניה של המתלוננת. כתוצאה ממשי הנאשם, נגרם למתלוננת סימן כחול מסביב לעין שמאל.

בנוסף, בחודש יולי 2012, במהלך הריוונה ובעקבות ויכוח בין בני הזוג, הכה הנאשם את המתלוננת באמצעות ידיו בפניה. כתוצאה ממשיו של הנאשם, נגרמה למתלוננת נפיחות בפניה.

3. בمعנה לאישום, כפר הנאשם בעובדות המcioחות לו. לטענתו, המתלוננת תקפה אותו והוא אך התגונן מפניה. המתלוננת לחבלה בעינה שלא במתכוון, כשנאשם התגונן מפני תקיפתה אותו.

דין:

4. בתום שמייעת העדויות ובחינת התשתית הראייתית שהונחה לפני, לא נותר ספק שהנאשם תקף את המתלוננת מעבר לעובדה שהיא בעדות המתלוננת ושני ידיה כדי לבסס את עבירות התקיפה, הרי הנאשם **הודה במהלך עדותו בתקיפת המתלוננת** ולא חזר על הטענה שהמכה בעינה נגרמה שלא במכoon וثور כדי ניסיונו להtagונן מפניה. גם בהודעתו במשפטה, למחירת האירוע, אישר הנאשם את התקיפה: "**הבאתי לה מכחה מלמעלה חזקה אני לא זוכר בבדיקה לשbill לצתת ממנה**" (ת/4, ש' 38), אך טען להגנתו "**ברגע שתפסה אותי וחנקה אותי**"

והילד לicked את אמא ואז ברגע זה נתמי לה מכח ביד שלי בגיןה שלה", "... ברגע שתפסה אותו הבאתי לה מכח בלי כוונה" (ת/4, ש' 30 ו-36).

כאמור, בעדותו לפני לא חזר הנאשם על הגרסה האמורה- לא על טענת ההגנה העצמית, ולא על הטענה שהמכה לא הייתה מכוונת, אוışר שהכח את אשתו בעודה בMITTEDה. הנאשם טען שהמתלוננתacha בצווארון חולצתו והוא הכח אותה, "היא באהה תפsea אותו (אמרתי) תעוזבי אותו לכוי לשון ואני נתמי לה מכחكافה בידיהם שוב" (פרוט' 05/12/16).

5. למורת שהבנים גטו ובלאי לא היו עדים לתקיפה עצמה, בלבד נכח בדירה, שמע את הצעקות ונכנס לחדר השינה של בני הזוג והפריד בינם. גטו הגיע זמן קצר לאחר מכן וראה את החבלה בעינה של המתלוננת. מצבה הנפשי של המתלוננת בסמוך לאחר התקיפה, המבוכה, ניסיונות ההסתירה, ביצירוף החבלה על פניה, מתיישבים עם התקיפה. אצ"ן, כי ניכר היה שהבנים והמתלוננת חשים אי נוחות מעדותם כנגד הנאשם, בין השאר נוכח הרגעה בקשר בין בני הזוג והעובדה שבחוודשים האחרונים אף נולדה למATALוננת ולנאים תינוקת נוספת.

6. גם האירוע הנוסף שנطען כי ארע בזמן שהמתלוננת הייתה בהריון, לא הוכח ע"י הנאשם. בחקירה מיום 17/03/14 נשאל הנאשם האם תקף את רعيיתו בעבר והשיב בחיווב:

"ת. לפני שנתיים שלוש היה לנו אותו סיפור."

ש. מתי זה היה.

ת. אני לא יודע אני לא זכר את התאריך.

ש. כשאשתך הייתה בהריון.

ת. כן.

ש. מתי זה היה.

ת. לפני שנתיים.

ש. למה תקפת את אישתך.

ת. אותו קטע כמו עכשו כשהיא הייתה בהריון היא רצתה להפיל את ההריון ואני לא רציתי שתפיל את ההריון אז באו ההורים אבא שלה ואמא שלי ועשו לנו סדר.

ש. אין תקפת(ת) את אשתך כשהיא היה בהריון.

ת. לא הבאתה מכוח ממש רק דחיפות פה ושם" (ת/4, ש' 53-65).

בעדותו לא זכר הנאשם את האירוע, אך גם לא הכחיש את הדברים.

7. בסיכון ההגנה לא הוכחה התקיפה בשני המקרים המתוארים בכתב האישום ושהחבלה בעינה של המתלוננת נגרמה כתוצאה מהתקיפה, אך ב"כ הנאשם הדגיש, ובצדק, שלא הוכח שהנאים הכח את עמוד 2

המתלוננת "באמצעות אגרוף" (סעיף 2 לכתב האישום), כאשר גם המתلونנת אישרה מפורשות, "**לא אמרתי בוקס**" (פרוט' 04/01/16, בעמ' 7, ש' 19).

אשר לטענת ב"כ הנאשם שהairoע התרחש בעקבות ייכוח בין הצדדים, הרי שהאמור אינו שני בחלוקת ואף בכתב מפורשות בכתב האישום.

סוף דבר:

8. לנוכח מכלול האמור לעיל, מצאתו להרשיע את הנאשם בתקיפות בת זוג ובטקיפות בת זוג הגורמת חבלה ממש, עבירות לפי סעיפים 382(ב) ו- 382(ג) לחוק העונשין.

ניתנה היום, י' אדר תשע"ז, 08 מרץ 2017, במעמד הצדדים